

Úcta k zosnulému(-ej)

Prednedávnom som sa zúčastnil pohrebu môjho bratranca Ireneja v Jablonke na Orave. Zomrel pomerne mladý (40-ročný). Bol som pozitívne prekvapený, keď som videl plný kostol veriacich (asi päťsto ľudí), väčšinou mladých. Prakticky všetci prítomní pristúpili aj ku sv. prijímaniu a obetovali ho za dušu zosnulého. Tento úkon si od nich vyžadovala úcta k zosnulému a viera v posmrtný život, viera v to, že je možné pomôcť duši, ktorá je v očistci. Pomyslel som si: kiež by sa to zaužívalo aj v mojej milovanej farnosti, v Novej Bystrici. Bolo by teda logické, že keď je napríklad pohreb hasiča, všetci veriaci hasiči pristúpia ku sv. prijímaniu (a predtým, ak potrebujú, sa aj vyspovedajú). Takisto v prípade pohrebu učiteľa- všetci veriaci učitelia a žiaci. A v prípade smrti žiaka- všetci veriaci spolužiaci a spolužiačky. Neobstojí výhovorka, že „*ja pri pohrebe nepôjdem na sv. prijímanie, lebo zomrelý mal zlú povahu, bol nemilý, hundrajúci, posudzujúci...*“ Nepotrebuje totižto naše sv. prijímanie skôr duša hriešnika ako svätca? Svätý a bezchybný by si možno „*zaslúžil*“ naše sv. prijímanie. Ale hriešny a zlý- práve takýto človek naše sv. prijímanie „*potrebuje*“! A potom je na mieste otázka, či som ja ten „*dobrý a bezchybný*“? Nájďme takého?

Na jednej strane ma veľmi teší, že čoraz viacej ľudí v Novej Bystrici pristupuje pri pohrebnej sv. omši ku sv. prijímaniu- túto skutočnosť máme možnosť na pohreboch registrovať. Na druhej strane sa nemôžem dočkať, kedy budú prijímať všetci, ktorí smú (lebo v Cirkvi je v určitých situáciách zakázané prijímať, takže nie všetci smú).

Úcta k zosnulému pri pohrebnej sv. omši sa vyjadruje aj tak, že účastníci nemajú počas recitovanej alebo spievanej modlitby zavreté ústa, ale naopak- nahlas sa zapájajú do modlitby a do spevu. Tu neobstojí výhovorka, že „*ja sa nezapájam, lebo nemám dobrý hlas*“. Potom by bolo treba pokračovať s nezmyselnými argumentmi, že „*ja nehýbem pri speve s perami, lebo nemám dobré pery*“, alebo „*ja neotváram ústa v rytme spoločnej modlitby, lebo nemám dobré ústa*“... Treba sa však v takejto situácii pýtať na dve veci: „*je moja viera dobrá, silná?*“ a „*je moja úcta k zosnulému dostatočná?*“

Stretol som sa s názorom, že by sme mali chodiť v sprievode z kostola na cintorín po ceste. Som presvedčený, že v kostole, najmä, ak tam bola aj rakva, sme preukázali zosnulému dostatočnú úctu. Duši zosnulého nepomôžeme sprievodom. Pomohli sme jej našou sv. omšou, modlitbou a sv. prijímaním. V prípade sprievodu po ceste- je to asi kilometrová vzdialenosť z kostola na cintorín- iba ohrozujeme seba a iných účastníkov hustej premávky. Nie je teda druhoradou ani otázka nášho zdravia. Často vyjdeme z kostola von spotení . Potrebujeme najmä v zime polhodinovú prechádzku s odokrytou hlavou (muži)? Potrebuje zosnulý naše prechladnutie? Samozrejme, že o tom, či sa ide v spoločnom sprievode alebo súkromne, rozhoduje samotná rodina. Kňaz sa však spolu s miništrantmi, organistom a kostolníčkou vždy presunie na cintorín súkromne.

Na mieste je aj otázka, kde sme, kde stojíme alebo sedíme počas pohrebu? Keď niekto počas pohrebnej sv. omše stojí pred kostolom, je to úcta k zosnulému? (Ktosi zoslabne a musí vyjsť von- toto je v poriadku!). Sú aj takí, ktorí neprídu do kostola na pohrebnú sv. omšu, hoci by mohli, lebo majú čas- ved' nechodia do roboty. Namiesto toho budú celú hodinu trčať pri Dome smútku a netrpezlivo čakať, kedy sa konečne skončí kostolná akcia! Im stačí pár minút pri hrobe a majú to vybavené. Zároveň si myslia, že preukázali zosnulému, ako aj jeho rodine, dostatočnú úctu. Naozaj?! Nezabúdajme, že pohrebná sv. omša je najdôležitejšou a hlavnou časťou katolíckeho pohrebu!

Bože, náš Stvoriteľ a Vykupiteľ, vo svätej omši sa Ti neustále obetuje za nás Tvoj milovaný Syn- Ježiš. Nech je nám i našim zosnulým na osoh táto Jeho obeta, nech nás naplní Tvojou milosťou a privedie do neba. Amen.

Váš duchovný otec Stanislav Capiak